

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121297809
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121297809.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Domová správa, s.r.o., so sídlom Trnava, Tehelná 3/A, IČO: 36 248 461, zastúpeného splnomocneným zástupcom Palkovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Trnava, Kapitulská 20, IČO: 47 255 609, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenému splnomocneným zástupcom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 202.011,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 51Csp/46/2021-343 zo dňa 28. apríla 2022, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 51Csp/46/2021-343 zo dňa 28.04.2022 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 202.011,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 202.011,37 eur od 15.10.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ako právny nástupca spoločnosti H. H., a.s., so sídlom Bratislava, Vysoká 9, IČO: 17 321 123 (ďalej len „H. H., a.s.“) sa žalobou doručenou súdu dňa 20.04.2021 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 202.011,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 202.011,37 eur od 15.10.2019 do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou o úvere č. 410 309 zo dňa 22.08.2013. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že je správcom bytového domu súpisné číslo XXXX, adresa: M. R. J. XX, XX, XX, XX, XX v H. zapísaného Okresným úradom Galanta na liste vlastníctva číslo XXXX vedenom pre obec a katastrálne územie H. (ďalej len ako „bytový dom“), a to na základe zmluvy o výkone správy č. 20170512 zo dňa 12.05.2017 keď vo vlastnom mene zastupuje a koná pred súdom na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Zmluvou o úvere sa zaviazala H. H., a.s. poskytnúť vlastníkom úver vo výške 1.001.026,- eur, ktorého účelom bolo financovanie, prípadne refinancovanie investičných nákladov súvisiacich s obnovou bytového domu. Dodatkom č. 1 zo dňa 07.03.2014 došlo predovšetkým k navýšeniu úveru na sumu 1.047.900,- eur. Listom zo dňa 21.06.2019 oznámil žalovaný vlastníkom, že súhlasí s predčasným splatením úveru a vyčíslil zostatok úveru k 28.06.2019 na sumu 1.019.798,50 eur. Vlastníci na základe zmluvy o úvere zaplatili celkovo sumu 1.259.603,60 eur. Rozdiel medzi poskytnutou sumou 1.047.900,- eur a vlastníkami zaplatenou sumou 1.259.603,60 eur je suma 211.703,60 eur. Podľa žalobcu zmluva o úvere ani jej dodatok č. 1 zo dňa 07.03.2014 neobsahujú celkovú čiastku, ktorú mali vlastníci podľa zmluvy zaplatiť, teda údaj

podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov, a to podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Vlastníci boli teda povinní zaplatiť žalovanému len istinu vo výške 1.047.900,- eur. Celková zaplatená suma však bola vo výške 1.259.603,60 eur, v dôsledku čoho sa žalovaný na úkor vlastníkov bezdôvodne obohatil o sumu 211.703,60 eur, ktorá vznikla dňa 28.06.2019, kedy úhrady vlastníkov prevýšili výšku istiny. Z celkovej pohľadávky vo výške 211.703,60 eur, ktorú majú vlastníci voči žalovanému, bola návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatňovaná len jej časť vo výške 202.011,37 eur spolu s príslušenstvom, nakoľko časť pohľadávky vo výške 9.692,23 eur spolu s príslušenstvom bola uplatnená v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 42C/94/2019, v ktorom bola priznaná zatiaľ neprávoplatným rozsudkom č. k. 42C/94/2019-237 zo dňa 10.07.2020. Listom zo dňa 07.10.2019, ktorý bol doručený žalovanému dňa 09.10.2019, vyzvali vlastníci žalovaného na zaplatenie sumy 211.703,60 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a to v 3-dňovej lehote, ktorá uplynula dňom 14.10.2019 (posledný deň 3-dňovej lehoty pripadol na sobotu). Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 15.10.2019. Vlastníkom sumu 211.703,60 eur doposiaľ nezaplatil.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že skutočnosť, že on vyplatil vlastníkom sumu vo výške 1.047.900,- eur nie je medzi stranami sporná. Účelom poskytnutého úveru bolo financovanie investičných nákladov súvisiacich s obnovou bytového domu. Pri kontraktácii boli vlastníci zastúpení správcom, preto poskytnutý úver nie je spotrebiteľským úverom (§ 1 ods. 3 písm. r/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Na tom nič nemení ani skutočnosť, že podľa § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch sa na tento vzťah vzťahujú niektoré vybrané ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Úverový vzťah trval takmer šesť rokov, v priebehu ktorých žalobca a ani jeho právny predchodca (Domová správa Trnava, s.r.o., so sídlom Trnava, Tehelná 3/A, IČO: 44 519 311 nerozporovali žiadnu náležitosť zmluvy o úvere alebo iné dohodnuté podmienky. Dňa 09.12.2019 žalobca podal proti nemu žalobu o zaplatenie sumy 9.692,23 eur s príslušenstvom. Okresný súd Žilina žalobe vyhovel rozsudkom č. k. 42C/94/2019-237 zo dňa 10.07.2020 v dôsledku podaného odvolania konanie nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Ďalej žalovaný uviedol, že pred podpisom zmluvy o úvere oboznámil on dlžníkov so všetkými náležitosťami v súlade s § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iného aj s celkovou čiastkou, ktorú budú musieť zaplatiť (1.363.705,23 eur, resp. po navýšení úveru 1.439.187,66 eur). Dlžníci (zastúpení právnym predchodcom žalobcu) mali možnosť zistiť predmetný údaj zo zmluvnej dokumentácie, vrátane tzv. Štandardných európskych informácií. V konaní vzniesol námietku premlčania s poukazom na čl. 5.1 a čl. 11.2.4 zmluvy o úvere. Podľa žalovaného žalobca sa nesprávne domnieva, že k bezdôvodnému obohateniu došlo až v momente, keď súhrn plnení dlžníkov prevýšil istinu úveru (1.047.900,- eur), t.j. dňom predčasného splatenia úveru, čím sa snaží umelo predĺžiť dvojočnú subjektívnu, resp. pri niektorých plneniach dokonca aj trojočnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá vo vzťahu k časti nároku už márne uplynula. Podľa neho premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť vo vzťahu k jednotlivým úhradám samostatne dňom ich plnenia. Vo vzťahu k vymedzenej časti 158.716,81 eur preto vzniesol aj námietku premlčania. Žalovaný nesúhlasil ani s posudzovaním vzťahu založeného zmluvou o úvere ako štandardného dodávateľsko-spotrebiteľského vzťahu, nakoľko v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov konal v kontraktačnom procese profesionál - správca, ktorý dlhoročne podnikal v oblasti správy a údržby bytového fondu. Súd by z tohto dôvodu nemal aplikovať normy určené na ochranu spotrebiteľa mechanicky, bez zohľadnenia osobitostí prípadu. Právny predchodca žalobcu bol zapísaný do obchodného registra ku dňu 04.02.2009, a teda v čase uzavretia zmluvy o úvere tak podnikal v tejto oblasti viac ako štyri roky. Jedným so spoločníkov tejto spoločnosti bol aj žalobca. Z pohľadu subjektov, ktoré uzatvárali zmluvu o úvere, má tento vzťah bližšie k štandardnému obchodnému záväzkovému vzťahu, než k dodávateľsko-spotrebiteľskému. Žalovaný sa domnieval, že podanie žaloby po takmer 6 rokoch korektného plnenia úverovej zmluvy, navyše, ad absurdum po dobrovoľnom predčasnom splatení úveru na žiadosť samotného žalobcu, vykazuje znaky šikanózneho výkonu práva. Práve s ohľadom na tieto okolnosti sa domáhal, aby súd komplexne posúdil konanie žalobcu aj cez prizmu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“) a zväzil aplikáciu základného princípu podľa čl. 5 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ (zákaz zneužitia práva). Zjavnému zneužitiu práva v predmetnej veci nasvedčujú najmä tieto skutkové okolnosti: 1/ vlastníci bytov a nebytových priestorov (spotrebiteľia) boli pri uzatváraní zmluvy o úvere zastúpení profesionálom - správcom, právnym predchodcom žalobcu, 2/ úverový vzťah trval takmer šesť rokov, počas ktorých úveroví dlžníci a ani správca nenamietali žiadnu zo zmluvných náležitostí a dohodnutých podmienok. Naopak, vzťah fungoval korektno. Dlžníci splácali dohodnuté splátky istiny a úrokov riadne a včas. Na žiadosť dlžníkov, zastúpených žalobcom, bol úver

predčasne splatený dňa 28.06.2019. Ani v tom čase sa dlžníci nedomáhali zaplataenia nižšej sumy z dôvodu domnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, 3. vydania bezdôvodného obohatenia sa však žalobca začal domáhať až po vyplatení celého zostatku úveru (istiny a príslušenstva). Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru odvodzuje z údajného nedostatku zmluvy o úvere, spočívajúceho v absencii konkrétneho číselného vyjadrenia celkovej čiastky, ktorú mali dlžníci zaplatiť veriteľovi. Tento údaj mu bol pritom známy z formulára o Štandardných informáciách pre spotrebiteľov, ktorý bol žalobcovi odovzdaný pred podpisom zmluvy. 4. Účelom konania iniciovaného žalobcom zjavne nie je výkon práva, ale snaha získať nedôvodný peňažný prospech na jeho úkor, a to v celkovej výške 211.703,60 eur, t.j. viac ako 1/5-ina poskytnutého úveru.

4. Žalobca v replike zo dňa 16.06.2021 poprel tvrdenia žalovaného, že tento pred podpisom zmluvy o úvere oboznámil dlžníkov, resp. správcu so všetkými náležitosťami podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Tvrdil, že slovným spojením „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ treba rozumieť celkové množstvo peňazí, ktoré bude musieť dlžník pri riadnom a včasnom plnení svojich povinností zo zmluvy zaplatiť veriteľovi. Ide o jedno celkové číslo, ktoré je vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Definícia pojmu je obsiahnutá v zákone (§ 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch) i v čl. 3 písm. h/ smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.04.2008. Účelom zákonnej požiadavky obsiahnutej v ust. § 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby pre dlžníka zo zmluvy jednoznačne (výslovne) vyplývalo, koľko celkovo bude musieť veriteľovi za poskytnutie úveru zaplatiť a aby mal možnosť bez zložitých výpočtov porovnávať ponuky jednotlivých poskytovateľov úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad použitý žalovaným ide priamo proti zneniu zákona, keď dôsledkom jeho aplikácie by bol právny záver, že zmluva nemusí obsahovať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Poukázal aj na to, že zmluvu o úvere vypracoval v celom rozsahu právny predchodca žalovaného, pričom dlžníci zo zmluvy nemali žiadnu možnosť jej obsah ovplyvniť. Vo vzťahu k námietke premlčania žalobca uviedol, že uplatnený nárok nie je ani čiastočne premlčaný, keď k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo až dňom predčasného splatenia úveru, pretože až úhradami z 28.06.2019 zaplatili vlastníci žalovanému viac, ako boli povinní zo zmluvy o úvere. Všetky predchádzajúce platby boli plnením existujúceho dlhu zo zmluvy o úvere a nemohlo nimi dôjsť k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Všetky plnenia poskytnuté vlastními v súvislosti s posudzovanou zmluvou tak boli úhradami istiny (existujúceho dlhu), teda až do 28.06.2019 nešlo o plnenie bez právneho dôvodu. Neobstojí právna argumentácia žalovaného, že subjektívna premlčacia lehota plynula už od poukázania prvej platby vlastníkov. K charakteru zmluvného vzťahu uviedol, že pre aplikáciu rozhodných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch nie je rozhodujúcim, či posudzovaná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka, pretože rozhodné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch sa na posudzovaný zmluvný vzťah jednoznačne použijú, a to podľa § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobcu žalované právo nebolo vykonávané v rozpore s dobrými mravmi, ani šikanóznym spôsobom, ani nedošlo k zneužitiu práva zo strany žalobcu.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 18.08.2021 za účelom náležitého zistenia skutkového stavu navrhoval vykonať dokazovanie aj vylúčením označených svedkov, bývalých zamestnancov H. H., a.s., a to k priebehu kontraktčného procesu (najmä vo vzťahu k participácii právneho predchodcu žalobcu a úverových dlžníkov na tomto procese) a k splneniu zákonných povinností. K premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia poukázal na to, že žalobca naďalej ignoruje skutočnosť, že dlžníci splácali úver samostatnými splátkami istiny a samostatnými splátkami úrokov (čl. 5 bod 1. zmluvy o úvere). Poplatky dlžníci hradili, dokonca separátne, mimo pravidelných splátok.

6. Vo vyjadrení k duplike zo dňa 25.02.2022 žalobca považoval vykonanie dokazovania navrhnuté žalovaným za nadbytočné, nakoľko pre rozhodnutie vo veci je rozhodná samotná zmluva a právne posúdenie, či obsahuje alebo neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. K premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že začiatok premlčacej lehoty je potrebné počítvať odo dňa predčasného splatenia úveru, nakoľko až týmto dňom došlo k zaplateniu sumy, ktorá berúc do úvahy predchádzajúce platby, prevýšila poskytnutú istinu úveru.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, celým spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav: Zo zmluvy o úvere č. 410 309 zo dňa 22.08.2013 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 07.03.2014 vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, adresa: M. R. J. XX, XX, . XX, XX, XX, v H. zastúpení správcou bytového domu Domová správa Trnava, s.r.o. (právny predchodca žalobcu) uzatvorili so spoločnosťou H. H., a.s. ako právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.001.026,- eur, ktorého účelom bolo financovanie, prípadne refinancovanie investičných nákladov súvisiacich s obnovou bytového domu. Dodatkom č. 1 zo dňa 07.03.2014 došlo k navýšeniu úveru na sumu 1.047.900,- eur. Vyčerpanú sumu

sa žalobca zaviazal splácať v 293 mesačných splátkach úveru a v splátkach úrokov, splatných k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca vo výške v zmysle čl. 5 tejto zmluvy, pričom výška poslednej splátky úveru bude úročená bankou s ohľadom na skutočný zostatok poskytnutého úveru a úrokov vo výške zostatku pohľadávky banky. Dátum prvej splátky úveru bol dňa 20.04.2014 a konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 20.08.2038. Podľa článku 5 Splácanie, predčasná splatnosť bodu 5.4. Dodatku č. 1 k zmluve o úvere uzatvorenej dňa 22.08.2013, dlžník má právo požiadať veriteľa o predčasné splatenie úveru alebo jeho časti aj pred uplynutím dňa konečnej splatnosti úveru dohodnutej v čl. 1 tejto zmluvy. Dlžník je povinný veriteľovi predložiť žiadosť o predčasné splatenie písomne, v lehote najmenej 30 (tridsiatich) bankových dní pred zamýšľaným predčasným splatením. V prípade predčasného splatenia úveru alebo jeho časti je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi poplatok za predčasné splatenie úveru podľa aktuálne platného Sadzovníka poplatkov. Podľa Potvrdenia o zostatku úveru a Súhlasu s predčasným splatením úveru vystaveného žalovaným dňa 21.06.2019 sa zmluvné strany zmluvy o úvere dohodli na ukončení zmluvy o úvere č. 410 309 uzatvorenej dňa 22.08.2013. Banka týmto potvrdila, že klient má ku dňu 28.06.2019 zostatok na úvere: istina 969.223,- eur, úrok 2.114,35 eur, poplatok za predčasné splatenie 48.461,15 eur, spolu 1.019.798,50 eur. Banka zároveň vyjadrila súhlas s úplným predčasným splatením úveru ku dňu predčasnej splatnosti. Výzvou zo dňa 07.10.2019 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 211.703,60 eur z titulu bezdôvodného obohatenia v lehote do 3 dní od doručenia výzvy, pričom podľa potvrdenia bola zásielka vydaná adresátovi dňa 09.10.2019. Z výpisov z účtu žalobcu mal súd preukázané, že žalobca na úver splatil žalovanému sumu celkom 1.259.603,60 eur a žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.047.900,- eur. Žalovaný predložil Štandardné európske informácie o úvere zo dňa 22.08.2013 a zo dňa 07.03.2014, ktoré dokumenty neobsahujú podpisy zmluvných strán.

8. Okresný súd vec posúdil podľa týchto zákonných ustanovení: § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 3 písm. r/, § 24a, § 9 ods. 2 písm. j/, § 2 písm. h/, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., čl. 10 ods. 2 písm. g/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), čl. 23 Smernice.

9. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou povahy právneho vzťahu medzi stranami sporu. V konaní nebolo sporné, že zmluva o úvere č. 410 309 zo dňa 22.08.2013, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 07.03.2014, bola uzavretá medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí boli pri uzavretí zmluvy zastúpení správcom bytového domu Domová správa Trnava, s.r.o. (právny predchodca žalobcu) a právnym predchodcom žalovaného podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, na základe ktorej bol vlastníkom bytov a nebytových priestorov zastúpených správcou poskytnutý úver na účely financovania, príp. refinancovania investičných nákladov súvisiacich s obnovou bytového domu. Z uvedeného dôvodu nie je úver poskytnutý vlastníkom bytov a nebytových priestorov na základe citovanej úverovej zmluvy spotrebiteľským úverom, a to s poukazom na znenie ust. § 1 ods. 3 písm. r/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd však dal do pozornosti ust. § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom sa vzťahujú ust. § 2, § 4 ods. 1 písm. a/ - d/, f/ - n/, s/, ods. 2 a ods. 7 - 13, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a/, b/, f/, g/, i/ - k/, m/ - r/, u/, v/, x/, § 11 ods. 1, § 12, § 19, § 23 a § 25a, pričom takíto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov a veriteľ plní povinnosti voči takýmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov; to neplatí, ak ide o úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu.

10. Keďže predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie peňažných prostriedkov práve na také účely ako to predvída ust. § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, na takýto úver sa potom vzťahujú okrem iných aj ust. § 9 ods. 2 písm. j/ a § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednou z náležitostí úverovej zmluvy, predmetom ktorej je poskytnutie úveru na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktorý nie je spotrebiteľským úverom, je teda v zmysle § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch i náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. okrem iného uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

11. Zmluva o úvere v znení jej Dodatku č. 1 však neobsahuje údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú musí dlžník zaplatiť. Uvádza len údaj o celkovej výške úveru. V čl. 5 bod 5.1.2 zmluva obsahuje rozpis splátok

úveru a úrokov po vyčerpaní celkovej výšky úveru alebo po uplynutí obdobia nároku na čerpanie. Čl. 5 zmluvy o úvere tak neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, pričom týmto slovným spojením treba rozumieť celkové množstvo peňazí, ktoré bude musieť dlžník pri riadnom a včasnom plnení svojich povinností zo zmluvy zaplatiť veriteľovi. Ide o jedno celkové číslo, ktoré je vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Účelom zákonnej požiadavky obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby pre dlžníka zo zmluvy jednoznačne (výslovne) vyplývalo, koľko celkovo bude musieť veriteľovi za poskytnutie úveru zaplatiť a aby mal možnosť bez zložitých výpočtov porovnávať ponuky jednotlivých poskytovateľov úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Možno tak konštatovať, že v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom tento nedostatok sankcionuje zákon bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa názoru súdu zákon výslovne požaduje v zmluvách uvádzať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Zároveň zákon priamo ustanovuje, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (rovnako ako RPMN), uvedená v zmluve, má byť výsledkom výpočtu, je zrejmé, že musí ísť o konkrétny údaj. Nemožno sa preto stotožniť s obranou žalovaného, že postačuje, ak si tento údaj vie vypočítať sám dlžník na základe ďalších údajov uvedených v zmluve, keďže zákon o spotrebiteľských úveroch priamo vyžaduje uvedenie tohto výpočtu v zmluve, pričom ide o kogentné ustanovenie. Podľa ust. § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a ktorá predstavuje obsahovú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Aj zo znenia tohto ustanovenia je zrejmé, že pôjde o jednu číslicu vyjadrujúcu výsledok - súčet a súd mal za to, že musí ísť o konkrétny výsledok matematickej operácie.

12. Pokiaľ žalovaný poukazoval na skutočnosť, že tento údaj sa nachádzal v Štandardných európskych informáciách o úvere, ktorý dokument odovzdal žalobcovi pred uzatvorením zmluvy, argumentujúc rozsudkom SDEÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej, na tomto mieste súd poukázal, že Súdny dvor v rozsudku konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované smernicou o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, boli obsiahnuté v jedinom dokumente. Podmienkou pre uvedený záver však je, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bude obsahovať jasné a zrozumiteľné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti a že zároveň tieto iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Musí byť uskutočnená riadna inkorporácia takýchto dokumentov do zmluvy - jasný, zrozumiteľný a transparentný odkaz na všetky dokumenty tak, aby bolo zjavné, o ktoré konkrétne dokumenty ide a musí byť jednoznačne uvedené, že sú súčasťou zmluvy a v akom rozsahu. V zmysle citovaného rozsudku je nevyhnutné zabezpečenie riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľov o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v predmetných obchodných podmienkach. Veritelia sú povinní preukázať, že obchodné podmienky, resp. iné dokumenty obsahujúce podstatné náležitosti zmluvy sú spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Musí ísť o jasný prejav vôle začleniť obchodné podmienky či vedľajšie písomnosti do zmluvy a jasné a zrozumiteľné odkazy na všetky vedľajšie písomnosti (transparentnosť odkazu), ako aj ich odovzdanie spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy. V spore nebolo preukázané, že údaj o celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť, bol súčasťou inej listiny, ktorá by tvorila neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, v zmluve o úvere sa nenachádzal odkaz na taký dokument, ktorý mal byť žalobcovi odovzdaný. Tento dokument, ktorým mali byť /Štandardné európske informácie o úvere/ predložený žalovaným v konaní, nie je ani podpísaný žiadnou zmluvnou stranou a nebolo preukázané, že by bol odovzdaný žalobcovi.

13. Súd zároveň konštatoval, že návrhom žalovaného na dokazovanie výsluchom svedkov, pracovníkov predchodcu žalovaného ku kontraktáčnemu procesu pri uzatváraní predmetnej zmluvy nevyhovelo. Mal za to, že bez ohľadu na to, čo by vyplynulo z ich výsluchov, nemalo by vplyv na skutočnosť, že zmluva požadovaný údaj o celkovej čiastke neobsahuje a ani sa v nej nenachádza odkaz na iný dokument - v tomto prípade Štandardné európske informácie o úvere, v ktorom by tento údaj mohol byť obsiahnutý.

14. Žalovaný namietal, že žalobca konal pri uzatváraní zmluvy ako profesionál a pokiaľ mal pochybnosti o zmluvnej dokumentácii, mal podať reklamáciu. Súd s poukazom na ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch - § 24a, § 9 ods. 2 písm. l/ a § 11 ods. 1 písm. b/ konštatoval, že aplikácia citovaných ustanovení nie je zákonom vylúčená v prípade, že vlastníci bytov sú pri uzatváraní zmluvy zastúpení správcom, naopak, ust. § 24a predpokladá, že vlastníci vykonávajú svoje práva

prostredníctvom správcu. Naopak, právny predchodca žalovaného konal ako banka, ktorej predmetom činnosti bolo poskytovanie úverov, musí konať s odbornou starostlivosťou v priebehu celého trvania zmluvného vzťahu, teda predovšetkým pri koncipovaní zmluvných dokumentov, pričom jej musia byť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ako takejto osobe známe, keď navyše je v záhlaví zmluvy uvádzané, že sa uzatvára podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. V uplatnenej žalobe súd nevidel ani rozpor s dobrými mravmi či zneužitie práva ako naň poukazoval žalovaný. Pokiaľ si žalobca ako zástupca vlastníkov bytov uplatňuje práva vyplývajúce mu zo zákona v súvislosti s porušením povinností žalovaného (i v prípade, ak by zo stany žalobcu došlo k zanedbaníu jeho povinností), nemožno uvedené považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

16. Vzhľadom na uvedené súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, a teda povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť žalovanému len istinu úveru 1.047.900,- eur. Žalobca tým, že „preplatil“ poskytnutý úver o hodnotu istiny, ktorú s poukazom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť bol povinný žalovanému ako veriteľovi vrátiť, plnil de facto bez právneho dôvodu, úmerne k čomu došlo na strane žalovaného (veriteľa) k bezdôvodnému obohateniu. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020.

17. Z predložených výpisov výberov z účtu mal súd preukázané, že na základe zmluvy o úvere zo dňa 22.08.2013 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 07.03.2014 bola žalobcovi poskytnutá istina vo výške 1.047.900,- eur, celkovo bola splatená suma 1.259.603,60 eur, platená bez právneho dôvodu bola suma 211.703,60 eur. Z uvedenej sumy si žalobca uplatnil sumu 9.692,23 eur v právoplatne skončenom konaní na súde sp. zn. 42C/9/2019 a zvyšok sumy 202.011,37 eur si uplatňuje v tomto konaní. Táto suma predstavuje rozsah bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, resp. majetkový prospech na strane žalovaného získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý bol žalovaný povinný podľa § 451 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať.

18. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania sa súd zaoberal aj otázkou, či nárok žalobcu nie je premlčaný. Pokiaľ ide o subjektívnu lehotu, bol názoru, že pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnená osoba z bezdôvodného obohatenia v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, a teda rozhodujúci je subjektívny moment, kedy sa dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, pričom nie je rozhodujúce, že oprávnená osoba mala možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V predmetnej veci sa žalobca o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel dňa 07.10.2019, kedy splnomocnil právneho zástupcu na zastupovanie a ktorým dňom je datovaná výzva adresovaná žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Týmto dňom začala plynúť subjektívna dvojiročná premlčacia doba. Žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel skôr. Žaloba žalobcu bola podaná na Okresný súd v Banskej Bystrici dňa 20.04.2021. Žalobca tak podal žalobu v subjektívnej dvojiročnej premlčacej dobe. Súd ďalej skúmal, či žaloba bola podaná tiež v rámci trojiročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“, premlčuje sa samostatne. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako istina úveru. Námietka premlčania vznesená žalovaným potom s poukazom na trojiročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie) nebola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná dňa 20.04.2021 a k preplatení istiny úveru došlo až platbou zo dňa 28.06.2019. Žalobca teda podal žalobu v subjektívnej aj objektívnej premlčacej dobe.

19. Okrem istiny súd priznal žalobcovi i úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.10.2019 do zaplatenia, t.j. ktoré si žalobca uplatnil odo dňa 15.10.2019 z dôvodu, že trojdňová lehota na plnenie uplynula dňa 14.10.2019. Žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 07.10.2019, doručeným žalovanému dňa 09.10.2019, na zaplatenie sumy 211.703,60 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a lehota na plnenie uplynula dňa 14.10.2019. Výška úrokov z omeškania zodpovedá ustanoveniu § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Žalobca bol v spore v celom rozsahu úspešný a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ust. § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v celom rozsahu, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p. rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

22. V bode I. uviedol zostručnený skutkový stav.

23. V rámci odvolacieho dôvodu, podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.) žalovaný uviedol, že súd sa namiesto náležitého vysporiadania s jeho odkazmi na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ obmedzil na konštatovanie, že absencia celkovej čiastky, ktorú musí dlžník veriteľovi zaplatiť, ako jedného konkrétneho čísla, odôvodňuje uplatnenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Týmto spôsobom prakticky uprel relevanciu jeho argumentom. Inými slovami, úvahy súdu a odôvodnenie rozsudku by bolo rovnaké, aj keby on tieto argumenty nepoužil. V odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne absentuje akékoľvek vysvetlenie toho, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentami, ktoré sa týkali dodržania ochranného účelu spotrebiteľskej normy a primeranosti sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pri skutkových okolnostiach tohto prípadu. V tejto súvislosti on poukázal na pomerne rozsiahlu judikatúru SDEÚ, na ktorú však súd prvej inštancie takmer vôbec neprihliadal. Dezinterpretujúco a zjednodušene odkázal iba na závery jedného rozsudku SDEÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bírovej C-42/15. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku mala tak podľa žalovaného za následok jeho nepreskúmateľnosť.

24. Ako ďalší odvolací dôvod uviedol, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.). Teda na objasnenie skutkových okolností kontraktáčného procesu, ktoré boli medzi stranami sporné, navrhol výsluchy označených osôb ako svedkov, ktoré návrhy na vykonanie dokazovania súd zamietol a skutkový stav zisťoval iba na základe predložených listín (takmer výlučne iba zo zmluvy o úvere). Podľa neho navrhnuté výsluchy mohli významným a nezameniteľným spôsobom prispieť k ozrejmieniu priebehu procesu uzatvárania zmluvy o úvere. To platí osobitne vo vzťahu k otázke participácie právneho predchodcu žalobcu na kontraktácii, t.j. či bol ním dôkladne oboznámený s náležitosťami úveru a či mu on v plnom rozsahu poskytol zákonom stanovené informácie pri uzatváraní zmluvy. Zamietavé stanovisko súdu k doplneniu dokazovania je dôkazom jeho formalistického prístupu k tomuto sporu. Súd sa uspokojil so skutkovým stavom zisteným de facto na základe jediného dôkazu - zmluvy o úvere. Zvolený procesný postup súdu nemožno odôvodniť ani apelom na hospodárnosť konania. On navrhol výsluchy v dostatočnom predstihu pred prvým pojednávaním a súdu nič nebránilo v tom, aby svedkov predvolal a vypočul už na tomto pojednávaní.

25. Pokiaľ ide o odvolací dôvod, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) žalovaný uviedol že toto spočívalo podľa neho v chybnom vyhodnotení potreby uviesť údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, v zmluve o úvere ako jedno konkrétne číslo. V tomto smere uviedol, že súd nechal na zreteľ tieto rozhodujúce skutočnosti, ktoré mohli mať výrazný vplyv na spravodlivé a zákonné vyriešenie veci: 1. zákon priamo (explicitne) nevyžaduje, aby bol údaj o celkovej čiastke uvedený ako jedno číslo, 2. účel interpretovanej právnej úpravy (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere), 3. právne postavenie zmluvných strán (a sporových strán v tomto konaní). Podľa žalovaného nesprávne právne posúdenie veci sa týkalo aj premlčania uplatneného nároku žalobcu. Pokiaľ ide o posúdenie subjektívnej premlčacej lehoty, súd moment keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného stotožnil s dňom splnomocnenia advokáta na zastupovanie pri vymáhaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Svoje úvahy, ktoré ho k tomu viedli, však nevysvetlil. Možno sa domnievať, že lehotu počítal od porady klienta s advokátom, na ktorej bol prezentovaný právny názor, že by v danej veci mohlo ísť o bezdôvodné obohatenie. Takáto časová následnosť nadobúdania vedomosti o rozhodujúcich skutočnostiach je prakticky vylúčená. Dotknutá osoba spravidla vie o týchto skutočnostiach ešte pred oslovením advokáta. Inak by zrejme nevyhľadávala právnu pomoc. Skôr iracionálna je opačná úvaha (naznačená súdom), že žalobca vyhľadal právnik bez konkrétnej agendy, ktorú chcel vyriešiť. Na tom nič nemení ani fakt, že pred oslovením advokáta subjekt nevie svoj nárok právne kvalifikovať. V tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že žalobcom a kontrahentom v zmluve o úvere je správca, t.j. odborne spôsobilá osoba. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote súd na jednej strane akceptoval jeho argument, že pri postupnom splácaní sa skúma premlčanie vo vzťahu ku každej splátke zvlášť, avšak v ďalšej časti rovnakého odseku odôvodnenia tento záver prakticky negoval a posudzoval premlčanie vo vzťahu k uplatnenému nároku ako celku. Za týchto okolností vyznievajú závery súdu nepresvedčivo a rozporuplne. Napokon podľa

žalovaného súd nesprávne vyhodnotil aj otázku výkonu práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. V súhrne zjavnému zneužitiu práva žalobcom v tejto veci nasvedčujú najmä tieto skutkové okolnosti: - vlastníci bytov a nebytových priestorov (spotrebitelia) boli pri uzatváraní zmluvy o úvere zastúpení profesionálom - správcom, právnym predchodcom žalobcu, - úverový vzťah trval takmer 6 rokov, počas ktorých úveroví dlžníci a ani správca nenamietali žiadnu zo zmluvných náležitostí a dohodnutých podmienok, - ak by sa žalobca cítil skutočne ukrátený na svojich právach mohol využiť právo podľa čl. 12.2. zmluvy o úvere a domáhať sa nápravy prostredníctvom reklamácie, - vydania bezdôvodného obohatenia sa však začal domáhať až po vyplatení celého zostatku úveru (istiny a príslušenstva), - účelom konania iniciovaného žalobcom zjavne nie je výkon práva, ale snaha získať nedôvodný peňažný prospech na jeho úkor, a to v celkovej výške 211.703,60 eur (viac ako 1/5-ina poskytnutého úveru).

26. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 06.07.2022 navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť s tým, že má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

27. K odvolaciemu dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.) uviedol, že s obranou žalovaného nemožno súhlasiť, pretože súd veľmi podrobne vysvetlil, prečo v zmluve absentuje zákonná náležitosť (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), pričom právnym dôsledkom je to, že je úver bez úrokov a bez poplatkov. V tomto smere poukázal na body 13. až 19. odôvodnenia rozsudku súdu. Považoval preto obranu žalovaného za účelovú, keď tento nechce rozumieť jasnému a jednoznačnému výkladu zákona prezentovaného súdom.

28. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku uvedenú v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. súd podľa žalobcu postupoval správne, keď nevyhovel návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, pričom tento svoj postup v odôvodnení rozsudku riadne odôvodnil (bod 18.).

29. Pokiaľ žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci tak uviedol, že sa s právnymi závermi súdu uvedenými v bode 13. až 26. odôvodnenia plne stotožňuje. Žalovaný v podanom odvolaní opakuje právnu argumentáciu, ktorú predniesol už pred súdom prvej inštancie, ktorú súd vyhodnotil ako právne nesprávnu.

30. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike doručenej súdu dňa 19.07.2022 oznámil, že nepovažuje za nevyhnutné vyjadrovať sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu vzhľadom na skutočnosť, že tento neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba sa pridŕžoval odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

31. V podaní označenom ako doplnenie vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 11.08.2022 žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu uviedol, že na podporu doposiaľ prednesenej právnej argumentácie a podporu správnosti rozsudku predkladá rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.04.2022 sp. zn. 10CoCsp/48/2021, ktorý mu bol doručený dňa 11.08.2022. V tejto súvislosti uviedol, že v predkladanom rozhodnutí krajský súd právne posudzuje druhovo rovnakú zmluvu ako je tomu v tejto veci, a to pri takmer rovnakom skutkovom stave, pričom prostriedky procesnej obrany produkované žalovaným sú rovnaké ako v tomto konaní. Krajský súd veľmi jasným spôsobom vysvetľuje, prečo je obrana žalovaného nedôvodná, a to tak vo vzťahu k - nevysporiadaniu sa s judikatúrou Súdneho dvora EÚ (body 18. - 20.), nevykonaniu navrhnutého dokazovania výsluchmi bývalých zamestnancov právneho predchodcu žalovaného (bod 21.), výkladu pojmu „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ (bod 15. až 17. odôvodnenia), premlčaní (bod 26. až 28. odôvodnenia), výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi (bod 22. až 24. odôvodnenia).

32. Uvedené podanie bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalovaného na vedomie dňa 05.09.2022 (č.l. 411 spisu).

33. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 C. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

34. Odvolací súd oboznámiac sa s obsahom napadnutého rozhodnutia, odvolania žalovaného ako i celého spisu konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu

pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C. s. p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

35. Podľa § 380 ods. 1 C. s. p. odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

36. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie možno napadnúť len z dôvodov taxatívne uvedených v ust. § 365 ods. 1 C. s. p. Uvedenie dôvodov z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 C. s. p. V súlade so zásadou koncentrácie odvolacieho konania odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 C. s. p. odvolacími dôvodmi viazaný, čo znamená, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, prípade podľa § 365 ods. 3 C. s. p. doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Prítomnosť, resp. naplnenie iných odvolacích dôvodov, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nezisťuje a ani ich neposudzuje s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.), na ktoré podľa § 380 ods. 2 C. s. p. prihliadne odvolací súd aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

37. V danej veci základom posudzovania napadnutého rozsudku okresného súdu boli odvolacie dôvody žalovaného obsiahnuté v odvolaní zo dňa 28.06.2022. Za aplikácie ust. § 379 a § 380 C. s. p. preto odvolací súd posudzoval v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a v medziach jeho odvolacích dôvodov. V konaní pred súdom prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu nevyškýtla žiadna vada uvádzaná v ust. § 380 ods. 2 C. s. p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel prihliadať.

38. Prvým namietaným odvolacím dôvodom žalovaného bolo, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.).

39. Odvolací súd k nemu uvádza, že žalovaný neopodstatnene vytyka okresnému súdu absenciu riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ust. § 220 C. s. p. Stotožňuje sa s akceptáciou rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 aj v rozoberanej otázke.

40. Žalovaný v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. namietal aj nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na objasnenie skutkových okolností kontraktčného procesu - výsluchy označených osôb ako svedkov keď skutkový stav zisťoval iba na základe predložených listín (takmer výlučne len zo zmluvy o úvere).

41. Aj podľa odvolacieho súdu bolo úplne neúčelné vykonávať uvedené výsluchy osôb, ktoré sa zúčastňovali kontraktčného procesu v prípade dotknutej zmluvy o úvere. Správne konštatoval už okresný súd, že uvedené by bez ohľadu na to, čo by z ich výpovedí vyplynulo, nemalo vplyv na to, že zmluva požadovaný údaj o celkovej čiastke neobsahuje a ani sa v nej nenachádza odkaz na iný dokument. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/48/2021 zo dňa 29.04.2022, v ktorom sa uvádza: „Je nepodstatné, či veriteľ v rámci rokovania o poskytnutí úveru ústne oznámi druhej zmluvnej strane náležitosti, ktoré musia byť podľa zákona súčasťou písomnej zmluvy. Takýto (minimálne nepriamo) odvolateľom naznačovaný výklad by vo svojich dôsledkoch znamenal, že v rámci uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere by bolo dostačujúce, aby sa spotrebiteľovi dostalo ústnych informácií o niektorých (ba i všetkých) obligatórnych náležitostiach úverovej zmluvy. Neudržateľnosť (pre priamy rozpor s právnou koncepciou založenou na povinnej písomnej zmluve s obligatónymi náležitosťami) takéhoto prístupu je viac ako zřejmá“.

42. Ďalším odvolacím dôvodom žalovaného v odvolaní bolo nesprávne právne posúdenie veci.

43. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny

právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

44. Žalovaný namietal nesprávne posúdenie v prvom rade v otázke potreby uviesť údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve o úvere ako jedno konkrétne číslo.

45. Táto odvolacia námietka podľa odvolacieho súdu neobstojí. Pre zdôraznenie správnosti záveru súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ako aj čl. 10 ods. 2 písm. g/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 /ďalej len „Smernice“, ktorá bola zákonom o spotrebiteľských úveroch transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky), ktoré vyžaduje uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Keďže zákon priamo ustanovuje, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (rovnako ako RPMN), uvedená v zmluve má byť výsledkom výpočtu, je zrejmé, že musí ísť o konkrétny údaj. Zákon o spotrebiteľských úveroch priamo vyžaduje uvedenie tohto výpočtu v zmluve, pričom ide o kogentné ustanovenie. Aj z čl. 3 písm. h/ Smernice vyplýva, že „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom a teda údaj definovaný jedným/jediným číslom (viď rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/48/2021 z 29.04.2022).

46. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sú závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ (dlžník) zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j/, zákona o spotrebiteľských úveroch správne. Uvedený nedostatok má pritom v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý sa prostredníctvom ust. § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch aplikuje i na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, za následok bezúčinnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Správne preto súd prvej inštancie, potom čo úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy vyhodnotil ako bezúčinný a bez poplatkov, plnenie žalobcu (resp. dlžníkov z úverovej zmluvy konajúcich prostredníctvom žalobcu) poskytnuté žalovanému na základe úverovej zmluvy nad rozsah poskytnutého úveru posúdil ako plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je žalovaný podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný vydať.

47. Za nesprávne právne posúdenú žalovaný v odvolaní považoval aj otázku premlčania uplatneného nároku žalobcu.

48. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Premlčaním (na rozdiel od preklúzie) právo samo osebe nezaniká, len sa oslabuje v tej svojej zložke, ktorá predstavuje nárok. Subjektívne právo aj po aplikácii námietky premlčania trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, ktorého uplatniteľnosť je ale obmedzená na dobrovoľné splnenie povinným. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh ich plynutia aj ich skončenie.

49. Podľa odvolacieho súdu sa okresný súd správne vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným so záverom, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Vychádzal pritom zo zákonného predpokladu i záverov ustálenej právnej praxe (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 51/2020 zo dňa 09.06.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021), podľa ktorých pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodného obohatenie vyvodiť. Žalobca v konaní uviedol, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil čo sa dozvedel po porade so svojim právnym zástupcom. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnemu zástupcov, v ktorý deň bola podaná aj výzva adresovaná žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel skôr. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti v danom spore zaťažovalo žalovaného, nakoľko preukázanie, že premlčacia doba vôbec začala plynúť a že uplynula pred uplatnením nároku na súde, sú

na prospech jeho procesnej obrany, keďže on v konaní vzniesol námietku premlčania (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6 MCdo 17/2020 z 28.03.2020).

50. Napokon žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie výkonu práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

51. Namietaný odvolací dôvod nie je podľa odvolacieho súdu naplnený. Pokiaľ si žalobca ako zástupca vlastníkov bytov uplatňuje právo vyplývajúce mu zo zákona v súvislosti s porušením povinností žalovaného (i v prípade, ak by zo strany žalobcu došlo k zanedbaniu jeho povinností), nemožno uvedené považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Skutkové okolnosti ohľadom zneužitia práva žalobcom nepovažoval odvolací súd za také, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Súhlasne s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/48/2021 z 29.04.2022 zdôrazňuje, že žalovaný „vo vzťahu k dlžníkovi opakovane a rozsiahlo argumentuje súvislosťami profesionality a odbornej zdatnosti, ale vo vzťahu k veriteľovi (t.j. k sebe samému, resp. svojmu právnomu predchodcovi) sa o tejto okolnosti nezmieňuje. Kto iný, ako poskytovateľ bankového úveru so všetkým odborným aparátom a zázemím, ktorý v plnej miere pripravuje zmluvnú dokumentáciu, by pritom mal garantovať rešpektovanie zákonných ustanovení; o to viac, že ich dodržiavanie je súčasťou bankového dohľadu“.

52. Uvedené námietky, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov nie sú tak podľa odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu žalobcu v spore v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

53. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

54. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje

dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).